

ALEXANDRA REINWARTH

Všichni mi můžete...

Hlavně, že mně
je skvěle!

KAZDA

ALEXANDRA REINWARTH

Všichni mi můžete...

Hlavně, že mně
je skvěle!

KAZDA

Tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, za jejichž obsah nepřebíráme žádnou odpovědnost. Tento obsah totiž nepřijímáme jako svůj vlastní, ale pouze odkazujeme na stav webových stran v době prvního vydání této publikace.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

Datum poslední aktualizace: červenec 2025

ISBN: 978-80-7670-259-2

Vytvoření elektronické verze: [Sandstudios](#), 2025

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2025.

Nové sady 2, 602 00, Brno

www.knihykazda.cz

info@knihykazda.cz

tel.: +420 725 565 486

Původní název: Am Arsch vorbei geht auch ein Weg

od Alexandry Reinwarth

© 2016 mvg Verlag, součástí Münchner Verlagsgruppe GmbH, Mnichov

2. vydání (1. vydání u Nakladatelství Kazda)

Překlad: Štěpánka Syrová

Redakce: Václav Kazda

Sazba obálky: Pavel Ševčík

Sazba: ARTEDIT, spol. s r. o., Praha

Tisk a vazba: Tiskárny Havlíčkův Brod a.s., Havlíčkův Brod

ISBN: 978-80-7670-249-3

Tato kniha je ve výhradní distribuci Euromedia Group, a.s.

Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz.

Všechna práva vyhrazena. Kopírování a šíření pomocí obrazu, rozhlasu, televize a internetu či prostřednictvím fotografií, zvukových nosičů a systémů zpracování dat jakéhokoli druhu je možné pouze s písemným souhlasem vydavatele.

ÚVOD

Začalo to tím, že jsem na Kathrin vyhrkla: „Jdi do prdele!“

Je třeba vědět, že tohle normálně lidem neříkám. Obecně nevypouštím na své okolí příliš sprostých slov, a to za žádných okolností. Ani při řízení auta.

Ale Kathrin – a to je taky důležité vědět – je jedním z těch lidí, kteří ve vás neustále vyvolávají pocit, že jste něco udělali špatně a teď jim něco dlužíte. Znáte takové lidi? Takové, co si pořád stěžují, ale nikdy nic nezmění? Lidi, kteří vám vysávají energii jako malé děti pitíčko Capri-Sun?

Kathrin žije ve stálém stavu nářku. Kdyby to myslela vážně, dalo by se usoudit, že trpí depresí. Ale časem mi došlo, že Kathrin rozhodně není depresivní – jen prostě hloupá husa.

Život jí prý neustále hází klacky pod nohy: práce hrozná, vztah s Jean-Claudem v troskách, rodina na ni všechno hází, budoucnost beznadějná, už si neví rady. A zatímco já si o ni dělala starosti, Kathrin jezdila na výletní plavby, pořádala večírky a vdala se za Jean-Clauda.

Když mi jí bylo zase jednou líto („To manželství je prakticky v troskách!“) a ona se s Jean-Claudem vydala na výlet do Benátek (mimochodem – byl to můj nápad, aby spolu zažili něco hezkého), hlídala jsem jí psa, zalévala kytky a solila vodu v jejím bazénu s mořskou vodou.

Kathrinin dům není zrovna za rohem. Ten dům je navíc obrovský, moderní a příšerně draze zařízený – navzdory „velké finanční zátěži“, kterou podle jejích slov musí nést na svých útlých bedrech. Kathrin je prý totiž na tenhle svět až moc hodná. Říká to třeba tehdy, když řemeslníkovi zaplatí normálně, místo aby ho celé měsíce nechala čekat, a nakonec mu dala jen půlku. I tak by to prý šlo.

„Ale on má třeba taky rodinu,“ prohlásí, a přitom se tváří jako svatá.

Když jsme se potkaly po jejím výletu do Benátek, byla trochu ve spěchu – musela rychle odvézt Jean-Clauda na masáž, protože postele v hotelu, který jsem jí doporučila, byly ka-tas-tro-fál-ní. Výlet byl samozřejmě naprostý propadák, ale ona statečně udělala to nejlepší, co mohla.

Při dalším setkání je zase nemocná její matka – a říká to takovým tónem, že si člověk skoro myslí, že máma druhý den umře. Stručně řečeno – něco je pořád. A pokaždé je to hotová tragédie – jinak by to nebyla Kathrin. Přitom máma má jen bolesti hlavy, vodu v kyčli nebo kdo ví co.

Chápete ten princip? Bylo to pořád dokola – Kathrinin svět se točil jen kolem Kathrin. A já si jednoho dne uvědomila, že už se mi vůbec nechce točit kolem ní taky. Nejsem přece žádný satelit.

Proč jsem Kathrin neposlala do háje už dávno, to vlastně ani nevím – i když se mě na to můj partner L. pořád ptal.

Ze začátku jsem si vůbec neuvědomovala, že mě jen využívá, a pak jsem se vyhýbala konfrontaci. Ale v rámci celkového zlepšení života, na kterém jsem pracovala pomocí „projektu štěstí“¹, jsem došla k závěru: Kathrin musí pryč.

Nikdy předtím jsem s žádnou kamarádkou neskončila. Většinou to přece probíhá tak, že si už nemáte moc co říct, vidáte se čím dál méně a kontakt prostě tiše vyšumí. Hotovo. Jenže ten typ „přátel“, co vás vysávají jako pijavice, se vás jen tak nepustí. A já vlastně vůbec netušila, jak s ní ten vztah ukončit – hlavně jak to udělat, aniž bych se při tom svýjela trapností jako žízala.

L. k tomu měl poměrně praktický návrh: „Prostě tam přijdeš a řekneš: ‘Kathrin, lezeš mi na nervy a nechci tě už vídat,’“ pak se na chvíli zamyslel a dodal: „Ty krávo.“ L. totiž Kathrin nikdy neměl rád.

Vím, že existují lidé, kteří by na to měli koule a prostě by to udělali přesně takhle. Já k nim ale nepatřím. Právě naopak – hraju v týmu těch, kteří se omlouvají, když do nich někdo vrazí.

Abych se celé té situaci vyhnula, začala jsem tedy zvažovat jiné možnosti:

- Poslat místo sebe L. jako zástupce
- Přijmout novou identitu a Kathrin předstírat, že jsem bohužel zemřela
- Bohužel opravdu zemřít

Když pak přišel ten slavný okamžik a já seděla naproti Kathrin v jedné kavárně, byla k mému velkému štěstí tak nemožná, že jsem dokázala tu narůstající vlnu vzteku okamžitě přetavit – a na té vlně jsem dojela až k onomu legendárnímu okamžiku:

„Kathrin?“

„Ano?“

„Jdi do prdele!“

Pro někoho možná nic velkého, ale já jsem se cítila jako dvoumetrová Jana z Arku. Když jsem odcházela z kavárny, měla jsem pocit, že kráčím ve zpomaleném záběru, a jako když boxeři nastupují do ringu, zněla při mém odchodu melodramatická hudba – na trumpetu a se vším, co k tomu patří. Svoje pončo jsem si přehodila přes ramena tak energicky, že to smetlo celý nevinný stoh letáků z vedlejší police. Zatímco se pomalu snášely k zemi, vykročila jsem vzpřímeně ven – a vůbec bych se nedivila, kdyby tam přede mnou stál věrný oř, připravený odvézt mě vstříc dalším životu nebezpečným dobrodružstvím.

„Cože? Ale Jana z Arku přece nebyla boxerka...“, přerušil L. toho večera moje vyprávění a tvářil se při tom zjevně zmateně. Muži vážně často neposlouchají, že? Já si to představuji tak, že slyší jen takové lehké šumění, zachytí dvě tři klíčová podstatná jména a zbytek si nějak domyslí. A když ta slova nedávají smysl, mají problém...

Ve skutečnosti mi samozřejmě nejde ani o francouzské národní hrdinky, ani o box. Dokonce ani o Kathrin a její debilní bazén s mořskou vodou. Jde o to, proč dokáže jedno jediné „Jdi do prdele!“ vyvolat takovou euforii.

„Myslím, že jde o svobodu,“ řekla Anne, moje ezoterická kamarádka, když jsem jí ten okamžik popisovala – a myslím, že má pravdu. Byl to osvobozující čin. Veškerá ta hudba s trumpetami a velkým finále nezněla kvůli tomu, že jsem se osvobodila od Kathrin, té hloupé husy, ale proto, že jsem se v tom okamžiku cítila svobodná od vlastních, ubohých, sebou samou stanovených a svazujících omezení. Prostě udělat to, co člověku připadá správné – bez toho, aby se trápil, jestli ho ostatní budou pořád mít rádi. Božské. Nemělo by to takhle být pořád? Narovinu? A kde vlastně leží hranice mezi tím, kdy je člověk svobodný a kdy už se chová jako kretén?

V následujících týdnech jsem si nevšimla jen toho, že je život bez Kathrin mnohem hezčí, ale také toho, že i v jiných situacích jsem často jednala spíš podle toho, co si o mně asi pomyslí druzí, než podle toho, co jsem chtěla já sama. Chtěla jsem se ráno malovat, když jsem šla jen odvést dítě do školky? Ani náhodou! Tak proč jsem to sakra dělala? Ta děsivá odpověď zní: abych udělala dobrý dojem na ostatní rodiče. – Přitom devadesát procent z nich mi není ani trochu sympatických! Když už jsme u sympatií: proč jsem vůbec chodila na vánoční večírky v agentuře? Protože mám tak ráda šéfy a kolegy? Ani omylem!

A proč jsem vlastně pořád ještě v té pitomé whatsappové skupině, která mi v noci vibruje v kapse jako erotická pomůcka někoho jiného?

Čím víc jsem nad tím přemýšlela, tím víc mi to docházelo: trávím až příliš času s lidmi, které nemám ráda, na místech, která se mi nelíbí, a dělám věci, které dělat nechci. To je přece úplně na hlavu.

A čím víc těch věcí jsem si vybavila, tím jasnější byl můj plán: Když už bylo takovým vítězstvím vyhodit Kathrin ze svého života – jak nádherný by teprve mohl být život, kdybych vyškrtla úplně všechno, co mi vlastně neseď?

Kdybych třeba kolegům v agentuře řekla: „Díky, ale já po práci na drink nechodím. Ne, nejen dneska – prostě nikdy.“ To by byl mnohem lepší pocit, než si vymýšlet bláznivé výmluvy a pak dávat pozor, abych se někde nepřekecla a všechno neprasklo ve stylu:

„Tak co, je tvé sestře už líp?“

„Sestře? Já žádnou sestru nemám!“

Všechno už tu bylo.

„Chápeš, co tím myslím?“ zeptala jsem se L. téhož večera, zatímco právě krájel zeleninu na malé kostičky. „Hm, asi jo,“ zamumlal trochu rozpačitě. „Jenom... jen aby z toho nevznikl nějaký plán, jak se stát bezohledným sobcem, jo?“

„Ale prosím tě,“ smetla jsem jeho obavy ze stolu – ovšem samozřejmě měl pravdu. Je tu docela reálné riziko, že se během té osvobozovací akce člověk promění v hajzla, ale to bych snad zvládla uhlídat. Byla jsem plná energie a odhodlání – přede mnou se rýsovaly skvělé časy! Co by se asi stalo, kdybych svůj čas, energii (a peníze) věnovala jen věcem, lidem a situacím, které mě těší? To by přece bylo úžasné!

„Vid', zlato?“ zeptala jsem se děcka, které mi právě nadšeně obepínalo nohy ručičkami.

„Čokoláááda!“ vykřiklo jako vždycky, protože to je jeho nejoblíbenější slovo.

Přesně tak. Čokoláda.

Pokud si taky myslíte, že by váš život snesl víc svobody, pohody, seburčení a čokolády – a naopak méně Kathrin, skupin na WhatsApp a vánočních večírků – jste tady naprosto správně. Doufám, že vám nabídnu inspiraci a povzbuzení. Na následujících stránkách se budeme věnovat tomu:

- Jak nechat lidi nebo věci plavat – aby vám vyložené byly ukradené.
- Jak přitom ale nesklouznout k tomu chovat se jako úplný kretén.
- Jaká existují kritéria, podle kterých poznáte, co je pro vás skutečně důležité – a co ne.
- Jak malé změny v rozhodování mohou mít velký dopad na kvalitu života.
- Představíme si jednu celkem vtipnou vizualizační techniku, jak něco nechat projít kolem pozadí.
- A taky si ukážeme pár trapasů a nášlapných min, na které jsem během třídění života sama šlápla.

Než začneme, ráda bych vám představila právě tu vtipnou techniku. Je to vizualizační cvičení – obraz, který si představíte a kdykoli můžete znovu použít.

Doufám, že se vám bude líbit stejně jako mně:

Takže. Znáte toreadory, že jo? Ty – olé! – zápasníky s býky s pevným pozadím a směšným oblečením? Představte si, že jste jedním z nich. A taky si představte, že držíte jedno z těch červených pláten, kterými vždýcky přivolávají býky. Máte? Dobře.

A teď – kdykoli během čtení narazíte na něco, co vám má být nově u ..., představte si, že to nabíhá na vás, rozjíždí se to... a těsně předtím, než vás to zasáhne, uděláte elegantní toreadorský skok stranou a necháte to prosvístět těsně kolem vašeho pozadí. Olé!

Další pomocník, kterého vám chci představit, se jmenuje Ole. Zatímco jsem přemýšlela, jak skvělé by bylo dělat už jen to, na čem mi opravdu záleží, vzpomněla jsem si na někoho, kdo to tak dělá odjakživa (teda kromě dítěte, které to tak dělá taky): můj kamarád Ole.

Můj Ole je kamarád z mládí a dnes je z něj neuvěřitelně úspěšný podnikatel. Na pohled má tak dva metry padesát, je to okouzující chlapík – a nikdy nedělá nic, co dělat nechce.

Asi netřeba dodávat, že Ole není v žádné whatsappové skupině a na firemním vánočním večírku zůstává jen tehdy, když je to zábava. Přesto je to oblíbený šéf, má velký okruh přátel a skvělou rodinu.

Nepomůže vám ovšem se stěhováním a rozhodně vám nepřijde zatleskat na večer poezie – i kdybyste ho prosili stokrát. Ale to nevadí. Takový prostě je. A člověk ho má rád i tak.

Když se mě někdo v práci zeptá, jestli bych se ještě „rychle podívala na jeden text“, mám tendenci odpovédět: „Jasně, dej to sem.“

A pak nemám čas, dostanu se do stresu, a nakonec se naštvu sama na sebe.

Když se někdo zeptá Oleho, jestli by se ještě „rychle podíval na jeden text“, odpoví: „Ne.“ A prostě to neudělá. Má víc času, míň stresu, není na sebe naštvaný – a stejně ho mají všichni rádi, protože je to pořád fajn chlap.

Ole mi na mé cestě „nechat věci plavat“ hodně pomohl – hlavně tím, že jsem si v napjatých situacích dokázala představit, co by na mém místě udělal on. Bylo to, jako by stál vedle mě se svými dvěma metry padesáti, a pronesl: „Tohle rozhodně dělat nebudeš, drahoušku.“ Znáte taky někoho takového? Jestli ano, postavte si ho symbolicky po svém boku. A pokud nikoho takového neznáte – půjčím vám svého Oleho.

Tak jdeme na to.

PROČ JE TAK TĚŽKÉ NECHAT VĚCI PLAVAT...

Zamysleme se nad tím, proč je vlastně tak těžké zcela bezstarostně a bez viny říct třeba svému kamarádovi Tomovi: „Milý Tome, přeju ti hodně štěstí na dnešním vystoupení na večeru poezie v Horní Dolní, ale já nepřijdu. Musím totiž akutně – ležet na gauči.“ To může být tak nepříjemné, že místo pohodového večera se psem a partnerem skončíte v Horní Dolní, sedíte na rozvrzané dřevěné židli, srkáte nealkoholické pivo a posloucháte básně, které znějí přibližně takto:

Vale vale, sandále,
Chutná, chutná – vejce!
Je to sandál, vale,
mimi háj.
Honkfort! Pozor.
Miska, miska, miska –
pindí ukulele!
Paní hrmá, ejdeli
očucháš sandál?
Chutná. Chutná – vejce.

A teď si nevymýšlím.

Pak se vrátíte domů, vyjedete na psa a partnera, protože se mezitím měli až příliš dobře, a jdou si trucovat do postele. A možná už si rovnou vymyslíte výmluvu na příští středu – protože tehdy má Tom vystoupení v Dolní Horní.

Tady něco nehraje!

Jen proto, že máte Toma rádi, ještě nemusíte poslouchat básně o sandálech. Nejde přece o to, že by vám měl být najednou Tom ukradený – ale večer poezie (například) vám ukradený být klidně může.²

Není ale nijak zvlášť překvapivé, že jsme takhle zakřiknutí: Od malička jsme vychováváni k tomu, abychom byli hodní, abychom nikoho neuráželi a brali ohledy na druhé. To je skvělé, nerada bych, aby to někdo špatně pochopil. Přijde mi úžasné, když se lidé už odmala vedou k tomu, aby z nich nevyrostli kreténi – i když to samozřejmě nevyjde vždycky. Zároveň bych ale byla ráda, kdyby se člověku taky už odmala dovolovalo považovat něco, někoho nebo nějakou činnost prostě za pitomou. A teď čerstvý příklad z mateřské školky za rohem:

Možná si ještě pamatujete tu starou dětskou písničku o tancující kočce, která zněla asi takhle:

Podívej, kočka sama tančí,
tančí, tančí na jedné nožičce!

Pak kolem chodí různá zvířátka a chtějí si s kočkou zatancovat – a ona všechny odmítá. Například:

Přiběhne ježek za kočičkou:
„Prosím, podej mi svou tlapičku!“

(A kočka odpoví:)

„S ježkem tančit nebudu,
nechci pichlavého pobudu!“

Zajíček podle ní moc poskakuje, pejsek ze dvorku zase moc štěká – a tak to jde dál, až se objeví kocour. Ten: